

[Automatic captions by Autotekst using OpenAI Whisper V3. May contain recognition errors.]

[SPEAKER_00]

Når børn oplever vold og overgreb, kaos eller alvorlig utryk, så er det ikke traumahelding, der kommer først, det er sikkerhed. Før trauma kan bearbejdes, skal barnet være i sikkerhed i hverdagen, både fysisk og følelsesmæssigt. I denne episode vender vi blikket mod sikkerhedsplanlægning. Hvordan tryghed kan gøres konkret, håndterbart og bæredygtigt, og hvordan den opbygges i relationer sammen med barnet, familien og netværket. Tryghed og sikkerhed er ikke bare en målstok, men selve fundamentet for forbundethed, sund udvikling og tillid.

[UNKNOWN_SPEAKER]

Hvad er tryghed?

[SPEAKER_01]

Du lytter nu til en episode af podcasten Café Student, som er lagt af Institut for Socialfag ved Universitetet i Stavanger. I denne episode skal jeg få snakket med Rikke Ludvigsen, som vi viste til i episode 1. Så har hun akkurat nu kommet ud med et bok om at hjælpe barn, som er traumatisert. Boken hedder A Professional Guide to Working with Vulnerable and Traumatized Children – The Healing Circle. Rikke, nu kender jo Lutheran dig lidt allerede, men kan du ikke også opsummere bittelidt? Hvem er du?

[SPEAKER_00]

Ja, sådan helt kort, så kan jeg sige, at jeg er selvstændig socialrådgiver med specialisering i sikkerhedsplanlægning og traumabehandling. Og de sidste 14 år har jeg fungeret som underviser, supervisor og traumabehandler og konsulent i særende høj risiko og høj kompleksitet. Og så er jeg forfatter til den bok, som du lige nævnte, og min model, som jeg har udviklet til børneområdet, som jeg kalder The Circle of Safety and Reconnection. Jeg har også tre virksomheder i dag. Det hedder Safe Children, Vasilius og Sister Power.

[SPEAKER_01]

For i forrige episode, så havde vi fokus på at trømme vis praksis, og vi var så vidt inden om dette med sikkerhedsplanlægning. Så nu i episode 2, så ønsker vi faktisk at dykke endnu dybere ned i selve dette planlæggingsarbejde. Forældre, barn og professionelle kan ofte have svært ulike forståelser om, hvad som har skjedd i en familie, og hvad som har været belastende eller traumatiserende. I forrige episode var du rigtig inde på betydningerne af at kunne være enige om, at vi er uenige om selve hendingerne. Men samtidig kan du fælles rette blikket fremover, mod hvad som skal til for, at barn skal opleve tryghed og sikkerhed i fremtiden. Så også, at ofte er her en job i samarbejde med forældre.

Det må starte med, at den skal se fremover.

Men i denne episode kan du fortælle lidt om, hvordan du jobber med denne sikkerhedsplanlægning i møde med de to gutter, som er blevet kendt med i episode 1, altså Sam og Oliver.

[SPEAKER_00]

Det kan du tro, Inge.

I samme Oliver-situation, så ville deres mor rigtig gerne bruge en masse tid på at tale om det, at det aldrig var sket, og hun ikke var enig i bekymringerne, som kommunen havde i forhold til, hvad hun havde udsat sine børn for.

Hvilket er meget naturligt og noget, som forældrene oftest har brug for og også vender tilbage til igen og igen.

I forhold til Sam og Oliver's mor, så hjalp det ikke rigtigt på hendes ønske om at få børnene hjem og blive hængende i den dialog.

Og det måtte jeg sige til hende sådan helt ærligt, at hun gerne måtte være uenig med kommunens bekymringer for børnenes ophold i hjemmet.

Men at det ikke var hjælpsomt for hende at forsøge at overbevise mig med ord om, at det ikke var sket.

Så hun i stedet for kunne bruge kræfterne på sammen med sit netværk at vise mig i handlinger og adfærd, at det ikke kunne blive tilfældet i fremtiden.

Og det er det skifte, vi generelt arbejder med at få forældrene og netværket ind i at samarbejde omkring.

I sådan en situation, og så er vores dialog og handling også præget af, at vi arbejder på at sikre, at børn og familier har fortsat kontakt og adgang til hinanden på en tryk og sikker måde for børnene.

Da den bedste beskyttelse for børn ikke nødvendigvis opstår ved at stoppe eller indskrænke kontakten.

Men at beskytte dem mod forældrenes vanskeligheder og den indvirkning, som det har på børnene, det gør vi blandt andet ved at inddrage den mistænkte forældre så tæt som overhovedet muligt ind i processerne om at skabe sikkerhed med børnene.

Så i stedet for at bestemme, at Sam og Oliver ikke kunne blive hos deres mor, fordi hun havde udsat dem for vold, eller var mistænkt for at have udsat dem for vold, så arbejdede jeg sammen med mor helt tæt på at kunne udvikle de strategier og de planer med netværket, som gør, at de kunne være trygge ved at blive boende hjemme hos hende med en sikkerhedsplan.

[SPEAKER_01]

Utrolig, utrolig interessant.

Og jeg tænker jo lidt sådan, hvordan jobber man med en mor videre i denne udviklingsprocess?

Hvordan skal man få dette til?

[SPEAKER_00]

Vi anerkender, at familierne er eksperter på deres liv og har ressourcer, styrker og kompetencer og bærer på unikke løsninger for dem.

hvilket giver et virkelig godt udgangspunkt til at tænke sig igennem deres problemer til bæredygtige løsninger og opnå et partnerskab med dem om det, som de gerne vil indgå i. Vi anerkender også, at man ikke skal gøre det alene, men har brug for sit private netværk til at skabe sikkerhed, sundhed, trivsel og udvikling for dem.

Så vi kan aktivt bruge de ressourcer, styrker og kompetencer og potentialer omkring drengene og mor til løsninger af familiens problemer.

Og det er meget sårbare processer,

Når jeg ikke går så meget ind i selve det metodetekniske lige nu, når du spørger, så er det fordi, at det er meget metodeteknisk det at gøre, når jeg er sammen med familierne i forhold til spørgsmål og måder at facilitere møderne på, der får dem til at komme med de løsninger, der skal til for den enkelte familie. Men det er i de her processer, så er det meget vigtigt altid at give familien valg, og at søge samarbejde også, når tvang er nødvendigt, eller tvang, men ja. I sagt kan du mene.

[SPEAKER_01]

Kunne du sige lidt mere om det at give valg i et samarbejde?
Du søger samarbejde, men du skal samtidig også give forældrene valg.
Samtidig er der tvang, og tvang er jo nødvendigt.

[SPEAKER_00]

Ja, det er det, fordi det hele grundlaget for sikkerhedsplanlægning er juridisk, at man kan forebygge en anbringelse af børnene, fordi man formoder, at situationen kan løses i hjemmet med en intensiv indsats.
Og inddragelse af det private netværk.
Men hvis det ikke lykkedes, så vil man i stedet have et grundlag for at kunne anbringe børnene ude for hjemmet.
Så det er i virkeligheden der, hvor vi står, hvor de tvangsmæssige paragrafer i Danmark i hvert fald kan komme i spil, at det er så alvorligt.
Og derfor er det som udgangspunkt en oplevelse for forældrene, at de er presset til det, og ikke har et valg om at gå ind i processen.
Men jeg holder fast i dem gennem hele processen i, at det er et reelt valg, som de træffer, og som de også kan sige nej til.
Men det valg ved at sige nej, har nogle alvorlige konsekvenser.
Og det er de konsekvenser, som i virkeligheden er deres drivkraft for at kunne sige ja.
Så jeg forsøger gennem mit samarbejde med dem at vise, at jeg ved, at det er hårdt, og jeg ved det føles som tvang, eller opleves som tvang, og jeg gerne vil arbejde sammen med dem lige så hårdt som dem, men ikke hårdere.
Fordi det er dem, som skal gøre arbejdet for at skabe forandringen.
Og i forhold til det med at skabe akutsikkerhed, så er det uden tvivl i den situation, at de oplever, at de har armen om på ryggen, når de bliver præsenteret for forskellige måder, at man kan skabe akutsikkerhed på, at de forstår, at det handler om, at de...
skal vælge, og ikke at det er noget, at de bare kan vælge.
Og det er jo der, vi så er inde i, at det er en nødvendighed, at der skal ske.
At den akutte sikkerhed skal skabes.

[SPEAKER_01]

For Carla Valg, har det egentlig forældrene til Oliver og Sam her?

[SPEAKER_00]

I en situation som sammenholdet, hvor man skal skabe kudsikkerhed, så kan man give valgene til forældrene om, at barnet rykker ud enten til netværk eller en traditionel anbringelse.
Eller netværket rykker ind og er beskyttelsen i hjemmet.
Eller forældrene under mistanke rykker ud af hjemmet, oftest ud til netværk.
Og der kan også være en fjerde mulighed i spil, som at hele familien flytter sammen ind på en institution.
Men det var ikke tilfældet, Isam og Oliver sagde, at de kunne få alle de muligheder.

De muligheder, de fik, det var valget imellem, at de rykkede ud til deres netværk eller en traditionel anbringelse, eller at netværket rykkede ind til mor.

Og hvad valgte det?

Hvad valgte forældrene?

Jamen, de valgte, at drengene skulle flytte ud til nogle personer i deres netværk, som jeg så skulle ud og godkende til at være trygge og sikre voksne for sammen Oliver.

Så det endte med, at vi alle blev enige om, at den bedste løsning for de drengene var, at drengene skulle rykke over til deres mormor og blive boende hos hende.

Og hvis de skulle se deres mor, så skulle det så enten være med mormor, moster eller onkel til stede, indtil vi havde udviklet en bæredygtig sikkerhedsplan, der gjorde, at de kunne være sammen på en tryg og sikker måde, uden der var netværk til stede hele tiden.

Så efter de aftaler, de var aftalt, så gik vi straks i gang med at planlægge de møder med mor og drengene og deres private netværk til så at gennemføre hele sikkerhedsplanlægningsprocessen, så vi kunne få dem hjem igen trygt og sikkert til deres mor hurtigst muligt, fordi det ville drengene også rigtig gerne.

Altså de var meget glade for deres mor og ønskede ind at komme hjem til hende, men på en tryg og sikker måde.

[SPEAKER_01]

Du har en sådan en model med otte trin her, som er jo helt nu i de nederste trinnene, for hvordan den jobber.

Og da tænker jeg jo,

Jeg ved ikke, hvor langt op i trinene vi kom i akkurat denne episode, men hvad sker videre i akkurat denne situation, som vi står i nu med disse gutterne?

[SPEAKER_00]

Ja, vi befinder os stadigvæk i trin 1 og trin 8, hvor vi arbejder der og har glemt lidt.

Jeg har lige skudt nogle af de andre trin i min model til side for at lykkes med trin 1, og det er at skabe sikkerheden for børnene.

med det samme og i det første møde nu går jeg mere ned i det metodetekniske så kommer vi stille og roligt lidt tættere på hvad er det så der reelt sker til de her møder

Og det er, at i det første møde, hvor familien siger ja til at skabe den akutte sikkerhed og indgå et samarbejde med mig om sikkerhedsplanlægning, så har de fået beskrevet et meget klart billede af, hvad bekymringerne er og hvad det er, der skal skabe sikkerhed for.

Og det gør vi ved at formulere nogle bekymringsudsagen. nogle minimumskrav og nogle sikkerhedsmål.

Og det er ligesom vores fundament til at starte dialogen med familien.

Det skaber, det danner hele fundamentet for hele processen.

Og det er nogle værktøjer, man som metodeteknik sidder og træner til at få formuleret bekymringerne meget præcist og enkelt i forhold til den konkrete situation.

Og at skabe mål, at det modsat at spejle de bekymringer i sikkerhedsmålene, som skal vise, hvor bekymringerne, det er det bekymringsudenslagene viser, hvad det er, vi skal beskytte børnene imod og hvad vi skal væk fra, hvor sikkerhedsmålene viser, hvad det er, vi skal hente til, hvordan beskyttelse og sikkerhed ser ud og hvad der skal til for, at det ikke kan ske i fremtiden.

Og så har vi minimumskravene.

Minimumskravene, som de skal sige ja til eller har sagt ja til familien her, det er, at de skal involvere børnene et privat netværk, typisk 6-8 personer, som jeg har nævnt tidligere, at alle i netværket skal kende bekymringerne. Det skal være et oplyst grundlag, at de arbejder sammen med os på, fordi de skal vide, hvad det er, de skal skabe sikkerhed imod, og børnene skal inddrage os, og så skal de sige ja til intensiv forløb med hyppige møder og hjemmebesøg, fordi det her er en virkelig intensiv indsats. mange timer om ugen kan det komme til at blive som du kan høre så er der ikke noget at sige til at det er hårdt for forældrene at være i de her processer og den respekt og anerkendelse den skal vi simpelthen have med ind i arbejdet også det er særligt virkelig

[SPEAKER_01]

Og så tænker jeg jo lidt på dette her, når du siger, at de, som da bliver taget ind, disse 6-8 personer, alle de skal vite. Og der ligger der sikkert mye skam, dette med, at alle skal få blivet involveret i de tingene i vores familie, som ikke fungerer, og som kanskje er ganske alvorlige. Så hvordan jobben det er, at få til et godt samarbejde med forældrene, om at våge at dele? For det må jo være...

[SPEAKER_00]

Ja, det er det, og jeg lader dem virkelig her være uenige og benægte og sige, at de ikke har gjort det, og det er misforstået, eller de ikke forstår, hvorfor det er, børnene har sagt det, og på den måde at beskytte sig selv imod det. Jeg lader også netværket i virkeligheden være der sammen med familien, Og det gør jeg ved at sige ting til dem, som for eksempel, jamen jeg var der ikke, så jeg ved ikke, hvad der skete. Og jeg ved, det er svært, men det er den her måde, jeg har hjulpet andre familier til at kunne vise kommunen, at børnene kan være trygge og sikre hjemme hos dem. Og at du passer på dem, og at I kan passe på dem, som de forældre I er. Og det vil jeg også rigtig gerne hjælpe jer med. Og så på den måde så prøver jeg at gå rundt om det vi kalder muren af benægtelse og modstand ved at fokusere på sikkerhedsmålene, altså det vi skal hen imod og som jeg rigtig gerne vil have deres stemmer med ind i også. Jeg forsøger rigtig meget, at de værktøjer, jeg bruger, som for eksempel at skrive sikkerhedsmål og bekymringer, jeg arbejder på at få forældrene, børnene og netværket stemmer med ind i det, så de kan genkende sig selv i det. Og kan det give det mening?

[SPEAKER_01]

Ja. Jeg synes, det er meningen, og jeg synes også, at det burde være interessant at spørge dig videre, Rikke, om hvordan kunne disse sikkerhedsmålene tage sammen og ulevere sig, husker du det?

[SPEAKER_00]

Som jeg husker det, så var målet omkring at skabe fysisk sikkerhed endnu kommet til at lyde sådan her. Og det er sådan, vi formulerer sikkerhedsmålet generelt. Det er, at Sam og Olivers mor og søfar ved sammen med Rikke,

børnefamilieafdelingen og et sikkerhedsnetværk laver en plan for sikkerhed, der viser alle, at når forældrene er vrede eller frustrerede på hinanden eller drengene, så vil de kunne rumme og regulere deres følelser godt nok til at kunne beskytte børnene mod at se,

høre eller selv opleve vold i hjemmet.

De vil også kunne håndtere konflikter og opdrage drengene på en tryk og sikker måde for dem.

Når det sker, så vil drengene begynde at stole på deres mor og andre voksne og føle sig trygge i forældrenes varetægt, så de kan knytte sig trygt til dem og opleve at føle sig rolige, glade og godt tilpas i sig selv.

Det vil hjælpe dem til at udvikle sig sundt og i overensstemmelse med deres alder.

Og det siger noget om det med, hvad skal forældrene gøre anderledes, og hvordan vil det så påvirke drengene anderledes, så vi kan få dem hen til en sund alderssparende udvikling.

Og jeg har skrevet Steffa og forældre ind på den her måde, fordi de gerne ville blive sammen.

Altså mor og Steffa.

Det var ikke et spørgsmål om, at han skulle ud af deres liv.

Mor og stedfar ville rigtig gerne blive sammen, men det betød også, at så skulle stedfar også på den måde skrives ind i sikkerhedsmålene, når han så opholdt i hjemmet, hvis det giver mening.

Og det var et af de mål, som dannede grundlag for det fælles fodslag i vores samarbejde omkring Sikkerhedsplanen, hvor vi var fortsat uenige om bekymringerne, men vi kunne blive enige om at samarbejde om at vise kommunen, at det her mål kunne indfris.

[SPEAKER_01]

Så fokuset over på gutterne, hvad er gutternes bedste fremover, gør at den på en måde har en enighed om det alle vil.

Barnets bedste fremover, både forældrene, stedfar og kommunen, som jobber rundt, og du.

Så det er jo en fælles enighed der.

Og hvad gør han da videre på en måde, når han har etableret, hvis man kan kalde det for en fælles enighed og udgangspunkt?

[SPEAKER_00]

Så begynder jeg så at facilitere forandringsprocessen, som jeg har nævnt tidligere, ved at bruge den løsningsfokuserede tilgang til at stille spørgsmålene til at kunne udvikle planerne for sikkerhed, som er baseret på familien og netværkets bedste løsninger på deres udfordringer.

Så det er noget med, at de skal forestille sig, hvordan de kan gøre tingene anderledes i fremtiden, og vi leger med spørgsmål som, hvad nu hvis sådan nogle situationer skulle opstå i den, hvad kunne I så gøre anderledes, hvordan kan netværket så støtte jer?

sådan at vi både kan forebygge, at konflikter opstår, men i tilfælde af, at konflikter opstår, hvordan kan man så gøre tingene anderledes, hvordan kan netværket hjælpe familien anderledes til, at konflikterne bliver håndteret på en tryk og sikker måde, så det ikke udvikler sig til vold og voldelige konflikter. Hvis det giver mening.

Og så det er selve den facilitering, der simpelthen starter, hvor det er familien, der er i arbejdstøjet med at tænke sig selv igennem, hvordan de skal gøre tingene anderledes i fremtiden.

Og i den proces, så anerkender jeg dem også så meget, som jeg overhovedet kan, for de knokler med at skabe forandringerne hurtigt.

Og hvis de begynder at gå i stå i processerne, hvilket er meget naturligt, fordi det er virkelig vanskeligt for dem og svært for dem at være i, så kan man have lyst til at give op og gå i stå og tænke, og ikke have lyst til at være med mere.

Men så må vi tilbage til at tale om, hvad de har valgt for dem selv og deres børn, for at kunne hjælpe dem til at blive ved med at gå vejen og holde gang hjemme.

Og der er meget motivation i det arbejde, at de skal holdes op på til ligesom at kunne gennemføre hele vejen til sikkerhed.

At de kan få lykkedes med at få skabt den bæredygtige sikkerhed for prængene eller for deres børn.

Og det er det gode ved den løsningsfokuserede tilgang, at man både kan afdække og skabe forandring på samme tid.

Så vi bliver meget klogere på familien hurtigt, mens vi går vejen med at skabe forandringerne.

Så vi lykkes faktisk i de her familier med at skabe nogle langt hurtigere løsninger og forandringer, end man ser i andre familier.

Og i den sammenhæng holder vi også øje med, at samarbejdet ikke er lige med sikkerhed og omvendt.

Og med det mener jeg, at mange mennesker siger ja.

Og deltager i møder, men der sker ikke nogen forandring mellem møderne.

Og det er ikke sikkerhed for børnene.

Mens andre mennesker, de giver rigtig meget modstand og kamp, og det bøvler lidt, men de gør alt det nødvendige.

For at skabe sikkerheden imellem.

Og så er der alt muligt ind imellem.

Men det er noget, som vi holder øje med af vores samarbejder, at de skal skabe forandringer, og hurtigt.

Der må ske ændringer i hjemme, i praksis, sandt?

I handlinger, adfærd, i ændringer i forældreevne, ændringer i måder at regulere sit temperament på, så det virkelig er et hårdt udviklingsarbejde, de her forældre går ind på sammen med os.

Men jeg ser, og min erfaring er, at jeg har lavet en opgørelse på, hvordan jeg lykkedes med de familier, jeg arbejdede med som selvstændig konsulent.

Og i 91% af de familier, jeg arbejdede med, der har vi faktisk lykkedes med at kunne skabe de forandringer, der skulle til.

Og det var nogle forældre og børn, som traditionelt ville være blevet anbragt. og højst sandsynlig også forblevet af andre.

Så det giver jo meget mere motivation til at gøre mere af det, og bringe det mere ud i verden, som når vi nu sidder og snakker sammen her.

Det er vigtigt.

[SPEAKER_01]

Når vi ser på dette, Rikke, så ser jeg, at der er mange forhold, som må fyldes op, når man jobber på denne måde.

Det er veldig komplekst.

[SPEAKER_00]

Ja, det er det.

Og på grund af kompleksiteten og den høje risiko, som er forbundet med det her arbejde, så er det vigtigt for mig også at sige, at det her er noget, som professionelle ikke gør alene.

I sagerne, altså vi arbejder ikke alene i de her sager om mistanke om vold og overgreb.

Vi skal have det dobbelte blik på både tegn på fare og tegn på sikkerhed. Og mange gange, så kan vi komme til at få tåndsyn og overse noget rigtig, rigtig vigtigt, hvis vi ikke har nogen.

til at dele vores perspektiver med og få input fra, som ser noget andet og har nogle andre perspektiver.

Og det er virkelig, virkelig vigtigt her at kunne dele sin praksis og tåle også at høre, hvis der er nogen, der er bekymret for, at det ikke er sikkert nok, og så omdanne det til at blive mere nysgerrig på, hvordan kan man så øge sikkerheden, altså hvordan kan man så, er der nogle huller i planen, og hvordan kan man så øge sikkerheden ved at arbejde med at få lukket de huller, hvis der er nogle.

[SPEAKER_01]

Jeg ved, at tidligere også har været inde på dette med at give barn reelle medvirkning, eller at barn får reelle inddragning, som jeg ikke vil sige på dansk.

Det er jo noget, vi er jo veldig, veldig optat af på vores uddanning her på Universitetet i Stavanger og også i hele Norge.

Hvordan bliver det i forhold til sikkerhedsplanlæggingen?

Hvordan bliver modellen, når man jobber med dette med at give barn reelle medvirkning?

[SPEAKER_00]

Altså det første, jeg gør, som er og bliver min nordstjerne i alt det arbejde, jeg laver med sikkerhedsplanerne her, det første, jeg gør efter, at forældrene har sagt ja til det her, det er at tale med børnene ved at bruge en model, udviklet af sådan, jeg pakker, som hedder Sikkerhedshuset.

[SPEAKER_03]

Okay.

[SPEAKER_00]

Og det er et praktisk løsningsfokuseret redskab, som hjælper mig til at forstå, hvordan barnet oplever sit eget liv i forhold til sikkerhed og at have det godt derhjemme.

Og hvor vi sammen udforsker barnets oplevelse af det på en meningsfuld måde, men også på en tryk og sikker måde for barnet.

Så i stedet for at tale med dem om volden og overgreben, så taler vi med dem om deres perspektiv på, hvordan tryk og sikkerhed ser ud derhjemme.

For eksempel, hvad gør mor og far, når de er trygge og sikre og har det godt derhjemme?

Hvem kommer i hjemmet, som hjælper dem til at føle sig trygge og sikre derhjemme og have det godt derhjemme?

men også, hvad kunne de have brug for til at kunne føle sig mere trygge og sikre derhjemme.

Ellers så taler de også nogle gange om, hvad de ønsker skal stoppe.

Altså begynder at sætte ord på, hvad de ønsker, at familien skal væk fra, og hvad de ønsker skal stoppe.

Og på den måde, så kan vi faktisk få et indblik i nogle af de her familiernes udfordringer og udfordringer.

og de svære ting, som børnene har brug for hjælp til, men uden at de føler sig afhørt.

Og det handler ikke blot om at lytte til børnene, men faktisk at lade børnenes perspektiv og formindsatsen, selvfølgelig i forhold til, at det stadig er et voksenansvar,

Men at vi simpelthen bringer aktivt børnenes perspektiver i spil også til at gøre det, altså det på den måde bliver nordstjernen for mit arbejde, at deres stemmer bliver inddraget i målene og aftalerne og de regler for, hvordan vi skaber tryghed i hverdagen.

Og derfor er det også så vigtigt, at vi giver barnet mulighed for os selv at sætte ord og billeder på, hvad der føles trygt og sikkert for dem, og hvem der skal hjælpe dem, når det bliver svært.

Og det er det, Sikkerhedshuset kan.

Og jeg kan kun anbefale, altså generelt, at bruge det lige netop ind i familier, hvor der er mistanke om vold og ordening.

[SPEAKER_01]

Jeg har jo været på en konferens, hvor jeg har set, hvordan dette sikkerhedshus kan se ud.

Jeg ser det lidt for mig nu.

Men kan du ikke sige noget mere om, hvordan dette sikkerhedshus kunne se ud for en af gutterne?

[SPEAKER_00]

Ja, altså Sam var 10 år på det tidspunkt, så jeg tegnede faktisk et sikkerhedshus med ham, mens jeg mere talte med Oliver om de samme spørgsmål, som svarede til hans alder, som jo var 15.

Så der skildrer vi også lige og kigger, hvad vil være mest hensigtsmæssigt at gøre for hvert barn afhængigt af deres alder.

Men i sikkerhedshuset, som jeg husker det, så tegnede Sam, at ham og Oliver og mor og mormor var sammen derhjemme.

Og det var jo også derfor, jeg blev opmærksom på, at mormor var en virkelig vigtig person i deres familie.

Så han tegnede.

Oliver, mor og mormor var sammen derhjemme, når han følte sig tryk og sikker. Men Stedfar var slet ikke til stede.

Han stod ude for huset i en cirkel, som man også tegner ude for stakit og hegn for huset.

En rød cirkel, hvor børnene kan sætte ord eller sætte navne på og mennesker på, som de ikke er trykke ved af hjemme.

Og der blev Stefan faktisk placeret ude.

Og det er jo virkelig, virkelig vigtige informationer for mig og for alle omkring Sam og Oliver, at få hans oplevelse af det vist på den måde.

Og vi kunne så tale mere om, hvilket forskel det gjorde i mors omsorg og beskyttelse, at mormor var i hjemmet, og at stedfar ikke var der.

Altså, hvad gjorde mor anderledes?

Hvad var det, mormor hjalp med?

Og hvordan var mor anderledes, når stedfar ikke var der?

Og hvad var godt?

Fordi så begynder vi at få nogle billeder af, at børnene stemmer ind i, hvad der skal til for, altså hvordan...

At de kan bidrage ind i idéerne til, hvordan omsorgen og løsningerne skal se ud. Han fortalte også om flere betydningsfulde mennesker, som han følte sig tryk ved, måtte komme igennem.

Og hjælpe drengene og mor.

Og dem placerer man i haven uden for huset.

Det er mennesker.

Der placerer børnene de mennesker, som de er trygge ved at komme i hjemmet og som gerne vil komme og hjælpe dem.

Og de informationer kan vi så bruge til at udvælge deres særlige sikkerhedspersoner i planen.

Og det er de personer, altså sikkerhedspersonerne, det er de personer, som altid skal have et ekstra øje på dem, for at kunne vurdere, om sikkerheden og omsorgen er god nok.

Og det tror jeg også, hvis jeg har nævnt lidt om før tidligere.

Men dem kan vi simpelthen finde at tale med børnene om, hvem deres forslag er til, at de skal være deres sikkerhedspersoner.

Og dem...

På tegningen, som vi ikke kan lave her, så ville vi se, at Sam ville skrive og tegne nogle ting inde i huset i forhold til, hvad mor og mormor gør, og Oliver han gør, når der er tryk og sikkerhed.

Så vil der op i taget, så vil vi på huset, så vil vi tale med ham om, hvilke regler han synes, der skulle være til stede i forhold til, at han kunne føle sig tryk og sikker derhjemme.

Så vil der ude i haven ude for huset, der placerede vi de her mennesker, som han oplevede i sit netværk og familie, som godt måtte komme og være med til at hjælpe, som vi så kunne vælge sikkerhedspersoner ud fra.

Og så stigen op til huset.

Det er ligesom en skala, hvor vi taler med børnene om.

Det er en løsningsfokuseret skala.

Det er at tige ind til døren.

At man kan gå ind og være tryk og sikker.

Det er helt oppe ved døren.

Det er skalaen 10.

Og 0, det er så langt væk som overhovedet muligt.

Hvor ligger han så henne på det tidspunkt?

Der lå han meget langt nede.

Og det er ligesom huset.

Også ude for huset, der er der en rød cirkel, og det er dem, som han oplever at være utryk ved, og som han ikke har lyst til skal være hjemme.

Og det var så der også det, hvor han var placeret.

Vi kan også i børneinddragelsen bruge sikkerhedsobjekter, hvor børnene vælger en ting, som de kan bruge til at vise omverdenen, hvis det er utryk eller noget ikke er, som det skal være.

De voksne ikke følger planerne, for eksempel.

Så kan barnet for eksempel vælge en bamse, som altid skal stå på en særlig måde, som de voksne skal holde øje med.

Men hvis den så står på en anden måde, så er det fordi, at barnet giver et tegn til, at de andre voksne omkring dem skal tale med barnet om, hvad det er, der så sker, som gør dem utryk derhjemme.

Og sammen, han var meget glad for fodbold, og havde en maskot for hans yndlingsfodboldshold.

Så den lærte jeg ham at bruge til at kommunikere med omværende, til at vise, at hvis han havde brug for hjælp, og ikke følte sig tryk mere derhjemme, så skulle han tage den med ned i stuen og lægge den der, så alle involverede i sikkerhedsplanen, som kom på et besøg hos dem derhjemme, kunne se, at han havde brug for at snakke.

Og så ville de være undersøgende overfor, hvad der var sket i hjemmet med mor og Oliver og ham.

som var utrykte og usikre, og hvordan de så kunne hjælpe.

Og det var en del af sikkerhedsplanen, som alle var bekendt med og indforstået med.

Så det er sådan kort fortalt, nogle af de her måder, de mest væsentlige måder, at vi inddrager børnene anderledes på i de her familier, og de her sager op imod, hvordan vi måske traditionelt arbejder med dem.

[SPEAKER_02]

Ja.

[SPEAKER_01]

Og når jeg hører om denne proces, som dere er her med, med at lave sådan et sikkerhedshus, så ser jeg jo også for mig, at i en søskens lok, og nu snakker vi om to brødre her, så kan jo denne sikkerhedsplanlægning se veldig forskellig ud, stemmer ikke det?

Ja.

[SPEAKER_00]

Ja, hvert barn i familien får deres individuelle sikkerhedskring, kan man sige, som kan være forskellige fra hinanden i forhold til at godse børnenes forskellige behov og alder, og så også deres forskellige tilknytningspersoner og deres sikkerhedspersoner.

Da hvert barn har deres sikkerhedsperson, og de er som udgangspunkt forskellige fra hinanden, så er det ikke den samme i netværket, som har ansvar over for alle børnene.

Så især med Oliver's tilfælde, så var det onkel, som var sikkerhedsperson for den ene, og moster for den anden.

[SPEAKER_01]

Hvis det giver mening.

Husker du nok om, hvordan disse gutterne reagerede, når de begyndte at jobbe med denne måde at tænke safety planning på?

[SPEAKER_00]

Jamen, de blev faktisk lettet over at få hjælp og kunne tale med mig om, hvad de gerne ville have hjælp til for at kunne føle sig tryk og sikker hjemme hos deres mor.

Fordi, som jeg nævnte tidligere, så var de faktisk meget glade for deres mor, og de ønskede i virkeligheden at være sammen med hende og bo sammen med hende, men men at have det godt og være tryk.

Så de blev også meget overrasket over, at menneskerne omkring dem i deres netværk, de ville stille op til at hjælpe dem på den måde, og det blev meget helende for dem.

Og det er faktisk det, jeg oplever generelt med de børn og unge, som jeg arbejder med på den måde, det er, at det er så helende for dem.

Og have en oplevelse af at være forbundet, at være som vigtige og værdifulde og betydningsfulde for de mennesker i deres netværk.

Ytterligere familie.

Ja, lige netop.

Så på den måde ligger der faktisk en stor del af traumahængen, kan man sige, kan også ligge i selve den her med at få opbygget netværket omkring dem.

Ja, absolut.

[SPEAKER_01]

Veldig godt at høre.

Gutterne fik muligheden og fik denne støtte og hjælpen.

Og sånn som jeg forstår denne model her, så handler det altså om en sikkerhedsplanlægning, der før vi kan gå videre og arbejde med at bearbejde et traume, så må vi have sikkerhed først.

Og jeg tænker, vi må bare lage en episode til, Rikke, men...

For at komme endnu mere i dybden på alle disse trappetrinder dine.

Men kan du allerede nu sige noget om, hvilke mål, som kunne være aktuelle for disse gutterne at sætte dernå?

Og hvordan du kan jobbe mod de mål for at bearbejde trømmer?

Kan du sige lidt om det i denne episode, så må vi bare dukke videre i næste episode.

[SPEAKER_00]

Ja, igen, det er altså rigtigt, at hvis sikkerhed er på spil, så skal vi kigge på det først, før vi kan behandle traumerne.

Fordi forudsætningen for, at det er et trauma, er jo som sagt, at det er overstået og kan placeres i fortiden.

Og hvis det stadig sker, så er det traumatiske hændelser eller opvækstsvilde, som vi først skal have stoppet, før vi kan deale med traumerne.

Og et barns nervesystem, det skal være gearret til at overvinde fare, hvis det lever i vold, overgreb og massiv omsvækt og slik på den her måde.

Og derfor så skal vi stoppe skaden først, før vi kan behandle den.

Så når vi skal skabe akutsikkerhed, som vi i drengene sagde, så starter vi med at komme ud med klare mål fra forvaltningens side om, hvad de skal skabe sikkerhed for.

Men allerede ved iværksættelsen af den akutte sikkerhedsplan, så starter vi med inddragelsen af børnene og forældrene af netværket, stemmer i målformuleringerne for børnene, for at finde det her fællesfodslag i sikkerhedsmålene, til at opbygge partnerskabet op omkring dem, så vi bevæger os faktisk lidt baglæns i cirklen til trin 7, hvor det handler om at formulere fællesikkerhedsmålen, som bruges i den videre sikkerhedsplanlægningsproces.

Og vi havde tre mål.

Jeg har kun talt om det her mål omkring volden i Sam og Olivers situation, men vi havde tre mål for dem.

Og det ene, det handlede om, at det var det, de var udsat for vold og vidne til vold.

Det andet handlede om omsorgsvigt, som følger alkohol og stoffer.

Og det sidste handlede om deres følelsesmæssige sikkerhed til at bearbejde traumerne fra fortidige vold i familien.

Altså da deres biologiske far og mor boede sammen.

Så vi startede med at skabe sikkerhed ud fra det første mål, som omhandlede vold i nuet.

Og også alkohol og stoffer i forhold til omsorgssituationen.

Og så fortsatte vi med at kigge ind i trin 2 i modellen omkring det her med at arbejde med traumerne.

[SPEAKER_01]

Veldig, veldig, veldig, veldig spændende.

Husker du, hvor længe sermorlivet måtte bo?

Vække fra forældrene eller fra mor?

[SPEAKER_00]

Som jeg husker det, så tog det lige omtrent fire ugers tid, før vi kunne forsøge os med at have dem hjemme hos mor alene med klar aftak, og hvad alle skulle gøre

for at volden ikke kunne opstå igen, og de kunne være trygge at sikre dem igennem.

Så vidt jeg ved, nogle gange hører lidt på mandrørene en gang imellem, at de er stadig hjemme den dag i dag.

Der er nogle af forældrene, selvom de har været i så voldsomme processer med mig, så er der faktisk nogle af forældrene, som ender med at blive så trygge ved mig, og jeg er med til at hele deres.

trauma faktisk igennem hele processen sådan et skridt ad gangen ikke bearbejde dem fuldt ud men at der også sker healing i relation til dem så de oplever mig som en virkelig tryk person så nogle gange så får jeg simpelthen nogle beskeder fra dem hvor de lige giver en update på at tingene stadig er godt altså det er meget det er vigtigt så det sidste jeg har hørt der det er at de stadig er hjemme åh det er godt

[SPEAKER_01]

Etter at ungerne er flyttet hjem igen, er det sådan, at dere jobber videre for at bearbejde disse trømmene?

For eksempel, er det da en begyndelse i denne trappe på trin 2?

Så jeg håber, vi skal jo lægge en ny episode om senere.

[SPEAKER_00]

Ja, altså der er rigtig meget, som vi mennesker omkring professionelle og forældre og netværk kan gøre omkring børnene i forhold til deres travl med heling.

i det levede hverdagsliv som min model den kigger ind i så man ser det lidt bredere bearbejdningen af traumerne ser det bredere end at det foregår i et terapeutisk rum og det skal vi snakke noget mere om i næste episode hvor vi arbejder med barnets traumer når det først er kommet i sikkerhedsopdrag tusind tusind tak Rikke

[SPEAKER_01]

Ja, da afrunder jeg med at sige lidt om, at i denne episode har vi gået i dybden på denne sikkerhedsplanlægning for barn, som har erfart vold, overgreb og har været i alvorlig utryghed.

Byggens punkt i Rikke Ludvigsens model, The Circle of Safety and Reconnection, har vi set på spørgsmålet, er barnet trygt?

Og det er det, som altid må komme af, før man begynder at arbejde med trømmer. Vi har fået et konkret indblik i, hvordan sikkerhedsplanlægningen ikke er et dokument, men en kontinuerlig proces, som bygges i relationer sammen med barn, forældre og familiens netværk.

Gennem historien til Sam og Oliver har vi fulgt, hvordan akut sikkerhed kan etableres, hvordan netværket kan mobiliseres, og hvordan tydelige sikkerhedsmål kan skabe en fælles retning, og når der er uenighed og benægtelse i familien. Episoden har vist, hvordan samarbejde om sikkerhed er muligt, uden at forældrene må enda kende skyld, og hvordan fokus på fremtidens tryghed bliver veldig vigtigt i stedet for fortidens hendelser, og at det er her, det kan åbne forældreændringer.

Vi har også været inde på, hvorfor samarbejde i møte ikke nødvendigvis betyder faktisk sikkerhed i hverdagen.

Men at dere ser på med at have en kontinuerlig opfølgning, så bliver det veldig, veldig afgørende i højrisikosaker.

At man ser, hvad der sker i praksis, ikke hvad der bare bliver sagt i møter.

Til slut har vi løftet frem betydningen af barns medvirkning i denne sikkerhedsplanlægning, blandt andet gennem værktøjs- og sikkerhedshuset, der

barns egen oplevelser trykket forstyrrer mål og tiltak, og ikke mindst valg af disse sikkerhedspersoner, de skal med sig.

Denne episode tydeliger, at trykket ikke skapes alene, men i fællesskab, og at sikkerhedsplanlægningen er selve grundmuren for videre bearbejdning af trømmer, altså trømmehylluming.

I næste episode går vi videre og ser på, hvordan bearbejdning af trømme kan fortsætte, når barnet faktisk er i tryghed.

Så igen, tusind tak for at du deler både erfaringer og ikke mindst håb.

Og tak til dere som lytter, sagsbehandlere, miljøterapeuter og andre for det vigtige arbejde, dere gør hver eneste dag for at bedre situationer til barn, som er udsat for drømmer.

Jeg har også lyst til at sige tusind tak til studenter, som har lyst til at lære mere om, hvordan de i praksis kan bidrage i akkurat dette vigtige arbejde.

Rikke, du og jeg har allerede begyndt at snakke om, hvad næste episode, altså episode 3, kan handle om.

Altså de vigtige næste stegene i barnets bearbejdning af trømmer.

Og der skal vi bl.a.

se nærmere på, hvordan vi kan forstå sammenhængen mellem barnets adfærd, udfordringer og misdrifsel her og nu, og det barnet har erfart tidligere i livet.

Ja.

Så allerede nu er det bare at se frem til næste episode.

Så Rikke, du og mig, det må Rikke slet bare gå i gang og jobbe med allerede nu.

[SPEAKER_00]

Det vil jeg glæde mig til, så det vil jeg se frem til.

[SPEAKER_01]

Du har nu hørt på en episode fra Café Student, en podcastserie laget af Institut for Socialfag ved Universitetet i Stavanger.

Så vil jeg også gerne takke Sarah Hin, som har været redaktør sammen med mig for denne episode.

Tusind tak.